

Sommerbrev fra Sveits

— som handler om vestlandsnatur, longs, tyske konduktører og damer i nylon

Utsikt fra Caux sur Montreux.

Er månen en gul ost? Hjemme i Bergen vil jeg være tilbøyelig til å gå med på det. Men ikke i Sveits, og slett ikke ved den blå Genfersjøen. Her faller det mer naturlig å sammenlikne månen med en god snei blodfull melon, blant annet fordi meloner hører mer til dagligkost enn gule oster. Særlig om kvelden kan en falle i staver under månen. Jeg sitter på balkongen i fjerde etasje i et luksushotell, hverken mer eller min-

dre, luksushotell. Brede marmortrapper, belagt med tykke persiske tepper fører opp til værelset mitt, og akkurat nå i kveld er det nymåne. Jeg er 1200 meter over havet, luften er mild og så ren og klar at en kan ikke merke at en puster. Himmelen er dyp blå, og tusen lys blinker nede i Montreux, gjenspeiles i sjøen, og plutselig er det noe hjemlig over det hele. De høye taggete fjellene i bakgrunnen, sjøen og dalen — det minner om Vestlandet.

Slik har det forresten vært helt siden toget suste fra Bern mot Lausanne og videre til Montreux. Vi kunne godt tro at det var Hardangerfjorden vi kjørte

ved. Hvis det ikke var for vinstokkene, i store terrasser oppover fjellsiden, og hvis det ikke var for kjempevillaene som ligger langs hele sjøen som roper om velstand og rikmannsland. Dessuten har damene på toget lite til felles med våre hjemlige hardingjenter. De er meget elegante. Barberte legger er påbudt, blodrøde negler stikker ut gjennom minimalt overlær på sylhøye sko, snauklipt hår med øreringer, ekte smykker, raffinert sminket. I det hele tatt er det merkelig å se hvor meget bedre kvinner tar vare på sitt utseende så snart man kommer sør for den danske grensen. Expressen til Sveits som tar sine 30 timer, har også mange passasjerer fra Tyskland. Tyskerne er begynt å reise igjen. Vi kjenner de tyske damer på håret, meget langt, aldri grått, kunstferdig oppsatt med allskens kruseduller, gjerne med kjempefletter i kranssekakeform. Ingen av de tyske damene blir noen gang over tredve, sier passkontrolløren ved grensen til Sveits.

Det er stor forskjell på Tyskland i dag og for to år siden. Bare fra toget kan en slå fast det. Sist jeg reiste observerte vi stadig ruiner, byer delvis i grus, forlatte bondegårder. Denne gangen så jeg bare én eneste ruin, men derimot kjempestore bygninger som må være bygget etter krigen. På gårdene hersker travelhet, kornet høstes inn, og den første bananen, det første eple, den første appelsin som jeg har fortært året 1950 — fikk jeg på jernbanestasjonen i Hamburg. Noe må nevnes spesielt i forbindelse med dette expresstoget. Gjennom Tyskland er storparten av konduktørene tyske, og de er glupske etter dollars. Din billett fra norsk reisebyrå gjør ikke inntrykk på dem. Du kan risikere å måtte vrenge portemoneen for å få en skikkelig plass, og hele tiden står han der, konduktøren, smilende innfult, og spør om frauleinen ikke har en dollar.

Det er en lise å komme inn på de elektriske sveitsiske tog etter den mørkede expressen. Dessverre går alt så lynende fort at det blir ikke tid til å skifte den røde fløyels-longsen. Dermed er du dømt til hånlige, medlidende blikk på alle stasjoner i Sveits. Det konservative, småborgerlige og pietistiske Sveits har ikke ord til å uttrykke sin forargelse over kvinner i lange bukser. Særlig er dette trist, å være ikledt longs, når man stiger av i Montreux, den i alle deler luksusbetonte byen, dollargrin i gatene, slottliknende villaer, og virkelige slott til hoteller, damer i nylonkjoler og utringete wienerbluser, herrer i hvite dresser.

Så står man da der: svart og fæl etter reisen, attpåtil i longs, bærerne løfter ikke en finger for din sparsommelige bagasje, men du får da tutlet deg inn på banen, samme sort som Fløibanen, som trekker oppover i 20 minutter, mens utsikten over sjø, badehoteller etter hvert blir mer og mer imponerende: det er nærmest med bevende hjerte du hopper av i Caux, hovedsetet for MRA — Moralsk Opprustning.

Bobbo.

25 JULI 1950

ARBEIDERBLADET

14_01-034